

VP6DX ehk reis maailma lõppu

Lugesin septembri alguses Carsteni, DL6LAU, kirja WRTC reflektorisse, kus ta teatas, et veebruaris-märtsis 2008 toimuvale Ducie saare ekspeditsioonile otsitakse veel paari tugevat operaatorit, kes oleks valmis veetma üle kuu muust maailmast äralõigatuna üksikul saarel. Pärast paarisekundilist unistamist heitsin mõtte kõrvale, teades, et detsembris plaanin pulmi, aprillis lapse sündi ja vahepeal peab veel kohutaval hulgal tööd tegema. Kuuajaline äraolek tundus hullumeelsus. Asi olekski nii jäänud, aga paari päeva pärast sain Carstenilt personaalse kirja, kus ta teatas, et neil oleks just mind meeskonda vaja ja äkki tahaksin ühineda. Otsustasin teha lootusetu katse šansiga 1 kahetuhande vastu ja mainisin tulevasele naisele võimalikult muuseas ning muigega, jättes endale taganemisvõimaluse, et näed, üks hull sakslane kutsub mind veebruaris maailma lõppu ekspeditsioonile ja võibolla kunagi elus isegi õnnestub minna sellisele retkele. Olin ülemäära jahmunud, kui kuulsin vastust, et muidugi mine, millal siis veel ja et kui laps sünnib siis ei saa sa enam kuhugi minna... Küsisin igaks juhuks üle, kas kuulsin ikka õigesti ja siis hakkas järsku mõte väga kiiresti tööle. Teatasin Carstenile rõõmusõnumi, et tulen ja teatasin töökaaslastele, et veebruaris mind nad ei kohta ja helistada ei saa ja üldse mõelgu midagi välja! ☺

2. veebruaril leidsingi end Praha lennukist, et sealt edasi läbi Pariisi ja Los Angelesi Tahitile lennata. Pariisis tekkis ühel kontroll-ametnikul tahtmine küsida palju teravaid küsimusi minu USA-sse sõidu ning sealt edasi lendamise eesmärgi kohta ja sain aru, et tegin vea mainides plaani jõuda inimtühjale saarele ja seal antennepüstitada. Õnneks kuulis sõnu „ham radio“ teine ametnik kõrvalt, tõttas ligi ja teatas, et on SWL, kes unistab oma saatejaamast ja minu edasine kulgemine Pariisis möödus nagu õlitatult ilma igasuguste erikontrollide ja pagasiprobleemideta.

Tahiti pealinnas Papeetes kogunes meeskond koosseisus Dietmar (DL3DXX), Ben (DL6FBL), Carsten (DL6LAU), Andy (DL8LAS), Eric (K3NA), Milt (N5IA), Harry (RA3AUU), Les (SP3DOI), Robert (SP5XVY), Cliff (SV1JG), Andy (UA3AB), Robin (WA6CDR) ja mina.

Veetsime veel ühe öö tsiviliseeritud maailmas heas hotellis, kus nautisime päikest ja vaateid. Edasi juba läks lend väikese lennukiga Prantsuse Polüneesia idapoolseimale saarele Mangarevale, mille sadamas ootas meid uus ujuv „kodu“ Braveheart kuueliikmelise ja fantastilise noortest merekarudest meeskonnaga. Täiendasime poest, mis jäi viimaseks mitmeteks nädalateks, oma õllevarusid (peamiselt läks see kütus sakslastele) ja asusime teele. Neljapäevane laevareis oli üsnagi kurnav, olgugi et meri oli meeskonna sõnul rahulikum kui kunagi

varem. Siiski oli parim asend silmad kinni ja horisontaalis, kui tahtsid meeskonna poolt suurepärasest värskest kalast ja muust heast paremast valmistatud toitu endale hoida.

Ja ühel hommikul paistiski maa. Ducie rannariba oli rõõmustav vaade. Kiirelt kindel maa - ja eriti veel nii eksootiline jalge alla saada oli suurepärase perspektiiv. Õnneks oli ilm soodne ja lainetus lubas kohe randuda, mis oli suur kergendus, sest esimene Ducie ekspeditsioon JA1BK juhtimisel oli sunnitud suure lainetuse tõttu pärast 5-päevast saare ümber tiirutamist tagasi tulema.

Terve esimene päev läks kraami paatidega saarele toimetamiseks, laagri ehitamiseks ja telkide püstitamiseks. Atollil tervitasid meid arvukad linnud, loendamatu hulk krabisid, 3-4 meetri kõrgused põõsad ning atolli keskel peegelsileda veega imeilus laguun.

Aega looduse imetlemiseks oli aga vähe, järgmised 2-3 päeva rügasime antennide püstimisega. Sellist antenniparki pole ilmselt veel kunagi ükski ekspeditsioon üles pannud. Kokku oli neid ligi 20 pluss veel suur beverage antennide park. Ainuüksi beveragede jaoks läks kasutusse üle 6 km koaksiaalkaablit ja sama palju kontrollkaablit, sest beverage asusid kahe teineteisest kilomeetri kaugusel paikneva laagri vahel ja olid kasutusel mõlemas. Ainukene horisontaalse polarisatsiooniga antenn oli 6m 6-elementiline yagi, mis oli küll bambusmasti otsas üleval ja ka majakas saatis signaali välja, kuid ühtegi 6m sidet sel ekspeditsioonil ei tehtud. Kõik lühilaine antennid olid aga vertikaalsed ja töötasid rannikul paari meetri kaugusel ookeanist imeliselt. Kõrgetel bändidel 10-st 20-ne meetrini olid kasutusel novaatorliku disainiga VDA-d ehk ühe masti otsas paiknevad kaks vertikaalset diipolit, mille alumine ja ülemine ots on keskele kokku toodud ja vaid keskpunktid üksteisest märgatavalt lahus. 40-1, 30-1 ja 80-1 olid kasutusel 4-square antennid. 40-1 oli neid koguni kaks (mõlemas laagris), 30-1 oli vaid üks antenn ning 80-1 oli CW laagris kasutusel teise antennina üks vertikal. Täismõõtetes 80m 4-square otse ookeani kaldal 20 vastukaaluga vertikaali kohta oli antenn, mis nägi uhke välja ja töötas veel paremini kui ta välja nägi. Eurooplaste 59+20 signaalid EU päiksetõusu ajal olid absoluutselt

uskumatud ja ilmselt kuuldi ka meid teisel pool sama hästi. Ma ei kuule kodus kunagi neid 5W itaallasi nii hästi kui nad sinna kosta olid. Sama fantastilised, kuni 59+30 signaalid olid Euroopast ka 40 meetril.

Kokku seadsime üles 7 jaama ja mõlemas laagris oli võimalik valida iga bändi antenn v.a 30m, mis asus vaid pealaagris ning 160m, mis asus vaid kaugemas laagris. 160m-l oli kasutusel Titanexi 27 meetri kõrgune vertikal. Transiiveriteks olid Elecrafti K3 marki pillid ning lõppudeks ACOM-id. Nendest 1 ACOM 2000A, 2 ACOM1000 ja 4 ACOM 1010. Võisime igal bändil korraga töötada 2 jaamaga kahes laagrist absoluutselt ilma igasuguste segamisteta. Ainukesed segamised, mida üldse täheldasime olid 20m harmoonilised 10 meetrile, aga seda oli lihtne ravida pannes SSB ja CW jaamad neil bändidel erinevatesse laagritesse.

Alustasime tööd esimesel päeval üle 17 000 sidega ja edasi läks sama hullus kõiki lootusi ületavas tempos. Esialgne eesmärk oli saada täis 100 000 sidet, kuid 40 minutit enne 1. nädala lõppu suutsime selle sihi juba saavutada, olles ka esimene ekspeditsioon, kes on ühe nädalaga kunagi 100 000 sidet saanud! Edasi läks samuti kõikide rekordite purustamise võtmes kuni lõpuks paar päeva enne ekspeditsiooni lõppu lõime neist kõige olulisema – kõigi aegade siderekordi ühe ekspeditsiooni poolt. VP6DX-i 183 686 sidet on ca 10% rohkem kui D68C rekord 2001. aastast.

Selle 3-nädalase töötamisperioodi kohta ei olegi palju öelda. Kõik läks nagu unes. 16-20 tundi tööd päevas ja siis kukkusid ookeani serval olevale välivoodile 4-5 tunniks ja taas edasi. Olles harjunud contestidega ja endast maksimumi andmisega pingutasin ehk ka natuke rohkem kui teised selle nimel, et kõik jaamad kogu aeg eetris oleksid. Tore oli kuulda ka mitmeid ES signaale ja kutsujaid. Siin on ka ES edetabel sidede arvu osas:

1	ES1QD	11	15	ES1CW	2
2	ES5QX	9	16	ES1GE	2
3	ES5RY	9	17	ES90G	2
4	ES5MC	8	18	ES4RZ	2
5	ES1RA	7	19	ES1QX	1
6	ES5GP	6	20	ES5RGJ	1
7	ES1AR	5	21	ES1IP	1
8	ES2DJ	5	22	ES1RF	1
9	ES6DO	4	23	ES1WN	1
10	ES5MG	4	24	ES1GT	1
11	ES3BM	3	25	ES2EZ	1
12	ES5RW	3	26	ES4RD	1
13	ES7FQ	2	27	ES3BR	1
14	ES5NC	2			

Suur tänu kõigile kutsumise eest (kutsujaid oli tegelikult ilmselt palju rohkem!) ja nagu lubatud – kokkutulekul kolmele parimale joogid minu poolt☺

Ma ei hakka ära tooma erinevat statistikat ja rekordeid – neid saate vaadata meie informatiivselt kodulehelt www.vp6dx.com. Sealt võib ka lugeda arvukaid

külasteraamatu kommentaare, mis on ülevoolavalt positiivsed ja kohati uskumatud. Jutud, kuidas ameeriklased meid traadijuppidega või seljakotiga ringi käies kõikidel bändidel töötasid jne. Igatahes jäi nendest siledest ning kommentaaridest äärmiselt palju positiivseid emotsioone ja ei oskagi kedagi eriliselt tänada selle eest, et meil kõik niivõrd hästi ja üle ootuste sellel ekspeditsioonil õnnestus. Kahtlemata on selles muidugi suur roll Ericul ja Carstenil, kes seda üritust tegelikult vähemalt aasta aega tõsiselt ette valmistasid.

Kojujõudmine läks taas ilma igasuguste viperusteta, nägime tee peal veel Pitcairni saarestiku ülejäänud kahte asustamata saart Oenot ja Hendersoni ning veetsime 2-3 suurepärase ja unustamatut päeva Mangareva saarel, mis on samuti maapealne paradiis ja ühtlasi kuulsat Tahiti musta pärli kasvatamise keskus.

Karta on, et see ekspeditsioonipisik on nüüd minus idanema pandud ja üks raske haigus on taas juures, mida põdeda - ilmselt mõne aasta pärast tuleb mingi pikem reis jälle ette võtta, eks näis siis kuhu...

73,

Tõnno, ES5TV